

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

EMILY GUNNIS

Fetița
din
scrisoare

Traducere din limba engleză și note
MONA APA-SLUJENCO

LITERA®
București
2019

1

Sâmbătă, 4 februarie 2017

- I-ai dat de capăt?

Sam trase frâna de mână a vechiului ei automobil Vauxhall Nova, dorindu-și să se poată metamorfoza într-un ștreang de gâtul editorului ei.

- Nu, nu încă. Abia am ajuns. Am venit cu mașina aici tocmai din Kent, în caz că ai uitat.

- Cine mai e acolo? se răsti Murray la telefon.

Sam întinse gâtul, încercând să-i vadă pe suspectii de serviciu, stând în burniță, în fața unui șir de case mici, cu etaj, retrase de la stradă și cu grădini atent îngrijite.

- Hm... Jonesey, King... și Jim e la ușă. Și, de fapt, eu de ce mai sunt aici dacă Jim se ocupă de subiect? întrebă Sam, în timp ce se uita la unul dintre cei mai experimentați reporteri de la Southern News Agency, care încerca să-și pună piciorul în pragul ușii. N-o să creadă că mă bag peste el?

- M-am gândit că aici ar fi totuși nevoie de o mână de femeie, spuse Murray.

Sam se uită la ceas. Era ora patru după-amiaza - aproape de temenul-limită pentru trimiterea la tipar a jurnalelor naționale - și își imagina ce scenă se desfășura acum la birou. Murray la telefon, lătrând ordine la toată lumea, în timp ce-și admira reflexia în geamurile care acopereau paginile înrămate cu

Respect pentru oameni și cărți

titlurile bombă ale celor de la Southern News. Koop tasta de zor, dându-și nervos de pe ochi câte o șuviță din părul ciufulit, în timp ce Jen mesteca întruna la guma Nicorette și dădea telefoane desperate, încercând să umple golurile din articolul ei. După ce avea să încheie convorbirea cu ea, Murray avea să sune la *Mirror* și *Sun*, mințind cu nerușinare și spunându-le că Sam se ocupa deja de caz și să nu trimită încă edițiile în tipar.

- Nu știu dacă sunt persoana potrivită pentru asta, spuse ea, privind-se în oglinda retrovizoare și zărind cu coada ochiului, pe bancheta din spate, buchetul de flori cumpărat pentru bunica ei, cu ocazia zilei sale de naștere.

Trebuia să fi ajuns deja cu o oră în urmă la apartamentul lui Buni, ca s-o ia în primire pe Emma și să pregătească masa festivă în cinstea bunicii ei.

- Păi, toată crema redacției e deja la decernarea premiilor presei. Va trebui să ne mulțumim cu tine.

- Minunat. Mă bucur să aud că sunt printre codașii agenției, mormăi Sam.

- Sună-mă când afli ceva, zise Murray și închise.

- Javră, spuse Sam, în timp ce arunca telefonul zgâriat pe scaunul de lângă ea.

Era aproape convinsă că orele lucrate în acea zi pe un salariu de nimic frizau sclavia, iar acum se aștepta de la ea să vină și cu o știre de senzație.

Se frecă la ochi, masându-și pleoapele. Înainte să facă un copil, crezuse că știa ce era oboseala. Oamenii îi mint pe proaspeții părinți, le spun să reziste, că bebelușii începeau să doarmă mai mult de pe la șase săptămâni încolo, ceea ce era o minciună sfruntată. Apoi spuneau că situația se îmbunătățește după ce copilul e înțărcat sau după vârsta de un an. Emma avea acum

patru ani, iar lui Sam i se părea încă un miracol dacă dormea mai multe ore legate. Pe vremuri, Sam se plângea de oboseală dacă prindea numai șase ore de somn, în loc de opt, și se târa la serviciu amețită și mahmură după o noapte în oraș. Acum, la măsura vârsta de douăzeci și cinci de ani, se simțea bătrână; cei patru ani în care dusesese lipsă de somn îi slăbiseră fiecare mușchi din corp, îi afectaseră mintea și o epuizaseră într-atât încât avea zile în care abia dacă era în stare să alcătuiască o frază coerentă. În zilele în care Ben se ocupa de Emma, putea cel puțin să doarmă până la șapte. Dar acum, când el redusese timpul petrecut cu fiica lui la două zile pe săptămână, sub pretextul că își căuta de lucru, ea și Emma trebuiau să se trezească în general la șase și să plece cât mai repede, ca să o poată lăsa pe fată la grădiniță.

Oftă adânc când îl văzu pe Jim, înfrânt, întorcându-se pe trotuarul denivelat și alăturându-se celorlalți reporteri, sub o umbrelă uriașă. Știa regulile jocului, știa că pândă pe la uși era un rău necesar în munca ei, dar era cea mai rea parte a meseriei sale de reporter. Cu toate că îi plăcea de fiecare dintre nefericiții aceia care stăteau adunați pe aleea din fața casei bieteii femei, avea întotdeauna impresia că erau ca niște vulturi roind în jurul prăzii rănite.

Potrivi oglinda, își scoase portfardul și analiză ce șanse avea să își dea o față umană. Avea nevoie de o tonă de fond de ten ca să-și tencuiască ridurile de expresie dintre sprâncene. În timp ce își tampona fața, închise ochii, iar în minte îi reveniră frânturi din cearta pe care o avusese seara trecută cu Ben. Întotdeauna se iscau tensiuni atunci când se ducea s-o ia pe Emma de la Ben, și amândoi încercau să nu răbufnească în fața fiicei lor, doar că în ziua precedentă

nu reușiseră să se abțină. Cearta fusese una urâtă de tot, își dădea și ea seama, dar ca de obicei, schimbul de insulte culminase cu țipetele lor atât de puternice, încât o făcuseră pe Emma să izbucnească în plâns. Sam se detesta pentru că o implica și pe Emma în certurile lor și îl detesta pe Ben pentru că nu se străduia mai mult să-și ascundă disprețul față de ea.

Tresărind la vederea părului ei zburlit, se apucă să-și caute agrafele prin geantă. Dimineața, după ce o îmbrăca pe Emma și se ocupa de micul dejun pentru amândouă, îi rămânea prea puțin timp ca să se aranjeze. Își prindea de obicei la spate cărlionții roșcați, iar cele cinci minute care-i rămâneau erau alocate uscării bretonului ei des. Pantofii cu toc făceau parte din uniforma de lucru, iar cu salariul ei, eBay-ul îi devenise cel mai bun prieten. Nu-i mergea niciodată bine în zilele în care nu se încălța în pantofii ei Louboutin sau Dior, meniți s-o ajute să fie la înălțime într-o lume a bărbaților, și nu de puține ori observase haïta de masculi chicotind pe seama ei în timp ce-și croia drum prin câmpurile noroioase sau parcările inundate, cocoțată pe niște tocuri criminale.

- Bună, Sam! strigă Fred, când se întoarse și o văzu.

Se desprinsese din grupul de reporteri și se împiedică de o piatră din pavaj, în timp ce se grăbea să ajungă la ea. Râse stânjenit, dându-și peste cap bretonul lung și pleoștit și uitându-se la ea cu privirea tândră pe care i-o rezerva întotdeauna.

- Bună și ție. De când ești aici?

Sam trase scaunul pasagerului, ca să-și ia de pe bancheta din spate haina, geanta și buchetul de flori pentru bunica ei.

- Nu de mult. Aveam zi liberă și făceam cățărări în Tunbridge Wells, așa că de-abia am ajuns și eu.

Cu impermeabilul său ceruit, Fred arăta de ai fi zis că venise de la o vânătoare de fazani, se gândi Sam, în timp ce își strângea bine în jurul corpului haina cu glugă.

- De ce te-a chemat Murray din concediu? Nu e normal, spuse ea, verificându-și, din mers, telefonul.

- Știu, m-a cam enervat. Frecușul ăsta te-mbolnăvește, nu alta, zise Fred, cu un zâmbet.

- Ai fost bolnav? Îmi pare rău, spuse Sam și se trase un pic mai departe de el.

- Nu, e de bine că te băga-n boală, încercă s-o lămuirească Fred, jenat.

- Nu știu, când ai un copil de patru ani, orice te bagă-n boală e de rău. Ceilalți când au ajuns? îl întrebă Sam când se apropiară de haïta de reporteri, adunați laolaltă.

- De ore întregi. E greu de dat pe brazdă; am încercat cu toții. Și cei de la *Guardian* și *Independent* au fost și au plecat. Să nu-ți faci speranțe că poți să-i dai de cap, Samantha, spuse Fred, pe tonul lui școlăresc, care-i atrăsese numeroase tchinări din partea trupelor de la Southern News.

Sam îi zâmbi. La douăzeci și trei de ani, Fred era doar cu doi ani mai mic decât ea, dar, ca proaspăt absolvent cu idealuri eroice și lipsit de angajamente, părea din cu totul altă generație. Era evident pentru aproape toată lumea din redacție că era îndrăgosit lulea de Sam. În ciuda faptului că era înalt, chipeș și din când în când amuzant, cu un stoc ineputabil de pantofi din piele întoarsă și ochelari în toate culorile, ei îi venea greu să-l ia în serios. Era obsedat de cățărări și, din câte își dădea ea seama, își petrecea fiecare weekend escaladând munții și ieșind în oraș să bea cu amicii lui. Habar n-avea de ce ar fi fost interesat de ea, o femeie

Respect pentru oameni și cărți

veșnic morocănoasă, epuizată și lipsită de orice sete de viață, a cărei fantezie supremă în dormitor era un somn neîntrerupt de opt ore.

Ajunseră în spatele grupului de reporteri.

- Nu înțeleg de ce te-a mai trimis Murray și pe tine, strigă Jim peste umăr la Sam.

Sam îi zâmbi politicos veteranului de la Southern News, căruia îi venea greu să-și ascundă convingerea cum că ea ar fi trebuit să fie în redacție, făcând ceai.

- Nici eu, Jim! Arăt acceptabil? zise ea, întorcându-se spre Fred.

Fred roși ușor.

- Da, cum să nu. Ia uită-te la vrăjitoarea din casa de lângă, se grăbi să adauge, dornic să schimbe subiectul. Zici că are de gând să ne atace cu cadrul ei.

Toate privirile erau ațintite asupra lui Sam, în timp ce trecea pe lângă grupul de reporteri și se avânta pe alee, ținând buchetul de flori strâns la piept, ca o mireasă speriată. Când ajunse la ușa de la intrare, o zări cu coada ochiului pe doamna în vârstă de la fereastra casei alăurate. Dăduse la o parte draperiile și privea stăruitor. Fred avea dreptate, semăna cu o vrăjitoare. Avea ochi furibunzi, părul lung și alb îi atârna despletit pe umeri, iar degetele osoase strângeau atât de tare draperia, încât se albiseră. Sam trase adânc aer în piept și apăsa butonul soneriei.

Așteptă vreo două minute până când Jane Connors îi deschise ușa, pământie la față.

- Îmi pare rău să vă deranjez în aceste clipe grele, începu Sam, privind-o pe femeie drept în ochii ei roșii. Numele meu e Samantha și reprezint agenția Southern News. Vrem să vă oferim cele mai sincere condoleanțe...

- N-ați putea mai bine să ne lăsați în pace? răbufni femeia. De parcă n-am suferi și așa destul. De ce nu plecați odată cu toții?

- Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doamnă Connors.

- Ba nu-ți pare rău! Dacă ți-ar părea, n-ai face asta... în cel mai greu moment din viața noastră, zise ea, cu glas tremurând. Nu vrem decât să fim lăsați în pace. Ar trebui să vă fie rușine.

Sam își căută cuvintele potrivite, apoi lăsă capul în jos. Femeia avea dreptate. Trebuia să-i fie rușine, și chiar îi era.

- Doamnă Connors, nu pot nici eu să sufăr acest aspect al meseriei mele. Îmi doresc să nu fiu nevoită să fac așa ceva. Dar experiența m-a învățat că, uneori, oamenii vor să aducă un omagiu celor dragi. Vor să stea de vorbă cu cineva care să poată spune mai departe întregii lumi povestea lor. De pildă, în cazul de față, ați putea vorbi despre curajul arătat de tatăl dumneavoastră atunci când a încercat să vă salveze fiul.

Pe când dădea să închidă ușa, femeia avea ochii în lacrimi.

- Nu vorbi despre ei de parcă i-ai fi cunoscut. Nu știi nimic despre ei.

- Aveți dreptate, nu știu, dar, din păcate, asta e treaba mea, să aflu. Toți reporterii aceștia, printre care mă număr și eu, au șefi duri care nu-i lasă să se întorcă acasă la familiile lor până când dumneavoastră nu vorbiți măcar cu unul dintre noi.

- Și dacă refuz? întrebă doamna Connors, privind prin crăpătura ușii.

- Vor sta de vorbă cu alte rude, cu diverși comercianți locali... sau vor scrie articole în baza unor informații poate nu tocmai corecte, furnizate de vecini binevoitori.

Sam făcu o scurtă pauză, înainte de a-și continua ideea.

– Ar fi o amintire care ar rămâne în mintea cititorilor și care ar putea să vi se pară mai supărătoare peste ani, decât toată agitația de acum.

Femeia lăsase acum privirea în pământ și rămăsese așa, cu umerii căzuți. Era distrusă. Sam se ura în sinea ei.

– Astea sunt pentru dumneavoastră, îi zise, lăsând buchetul de flori pe prag. Sinceră să fiu, erau pentru bunica mea – e ziua ei azi – dar ea și-ar dori să vi le ofer. Vă rog să-mi acceptați cele mai sincere regrete pentru intruziunea aceasta. Mașina mea e Nova aceea albă, și uitați și cartea mea de vizită. Am să mai aștept jumătate de oră, apoi am să plec. Promit să nu vă mai deranjez.

Apoi Sam o porni înapoi pe aleea pavată, rugându-se în gând să nu se dezechilibreze pe tocurele ei înalte și să cadă în fața grupului de reporteri plictisiți.

– Aș putea să verific mai întâi ce vreți să publicați? se auzi vocea slabă a doamnei Connors.

Sam se întoarse din drum.

– Absolut. Puteți citi tot, cuvânt cu cuvânt, înainte să trimit materialul, răspunse ea și îi zâmbi cu blândețe femeii, care își cerceta cu luare-aminte batista udă, mototolită în palmă.

Sam băgă de seamă că doamna în vârstă din casa învecinată stătea acum în pragul ușii deschise, holbându-se încă la ea. Trebuia să aibă peste nouăzeci de ani. Oare cum o fi fost să fii atât de bătrân, să fi trăit atât de mult? Stătea aplecată aproape cu totul peste cadru ei metalic, iar pe mână i se vedea o pată de bătrânețe ca o vânătaie mare. Chipul ei în formă de inimă era palid, în afară de buzele rujate într-un roșu-închis.

– Păi, atunci, poftiți înăuntru, zise doamna Connors, deschizându-i larg ușa.

Sam aruncă o privire în urmă la grupul de reporteri, apoi se uită la doamna în vârstă, care o fixa cu ochii ei de albastru pal. Nu era ceva neobișnuit ca vecinii să se implice atunci când presa venea în forță la fața locului, dar prezența lor era marcată de obicei de un potop de înjurături. Îi oferii bătrânei un surâs, pe care aceasta nu i-l întoarse, dar când se întorcea să închidă ușa în urma ei, ridică ochii, și privirile li se întâlniră.

Sâmbătă, 4 februarie 2017

Din Roof Gardens, de la o înălțime de treizeci de metri, Kitty Cannon privi în jos spre Kensington High Street. În timp ce urmărea navetiștii îndreptându-se spre casă, în noaptea geroasă de februarie, se aplecă peste balustrada terasei, trase adânc aer în piept și se imagină sărind în gol. Simți vuietul vântului în urechi în timp ce plonja, cu brațele desfăcute, cu capul plecat, imponderabilă la început, de neatins, apoi tot mai grea pe măsură ce gravitația o trăgea în jos, ireversibil. Când s-ar lovi de caldarâm, forța impactului i-ar zdrobi fiecare oscior din trup și, pentru o vreme, ar zăcea la pământ cuprinsă de spasme, în timp ce mulțimea de trecători s-ar aduna în jurul ei, icnind și privind-o cu stupefacție, agățându-se unii de alții și nevenindu-le a crede.

Ce-ar fi putut fi atât de rău încât cineva să comită un asemenea gest? s-ar întreba. E înfiorător, atât de tragic...

Kitty se închipuia zăcând acolo, cu vinișoare de sânge prelingându-i-se pe obraji, cu un zâmbet vag întipărit pe pe buze, ce i se înfiripase în clipa ultimei suflări, când știuse că avea să fie, în sfârșit, liberă.

- Kitty?

Făcu un pas în spate și se întoarse spre tânara ei asistentă. Rachel stătea la nici un metru distanță de ea, cu părul blond, tuns bob, încadrându-i ochii verzi, în care se citea o ușoară expresie de îngrijorare. Era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, în afară de pantofii cu tocuri de un roz electric și cureaua asortată. Fusta creion și jacheta i se mulau atât de bine pe silueta suplă, încât nu făceau nici o cută când ea se mișca. Ținea în mână un clipboard pe care-și încleștase atât de strâns degetele încât päliseră.

- Te așteaptă, spuse ea, întorcându-se spre scările ce duceau la o sală de recepție unde Kitty știa că se aflau membrii echipei ei de producție și multe dintre vedetele scenei și ecranului, pe care le interviewase de-a lungul celor douăzeci de ani cât realizase talk show-ul.

Își imagină acustica sălii, glasurile ce se străduiau să se facă auzite prin zăngănitul tacâmurilor și clinchetul paharelor. Glasuri care urmau să amuțească imediat ce ea avea să intre în încăpere.

- Kitty, ar trebui să mergem, o îndemnă Rachel, ușor agitată, oprindu-se în capul scărilor. Curând se va servi cina și voiai să spui câteva cuvinte înainte.

- Nu *vreau*, ci *trebuie* să spun câteva cuvinte, răspunse Kitty, foindu-se de pe un picior pe altul, ca să nu-i mai zvâcnească.

- Kitty, ravisantă ca întotdeauna, se auzi din spate o voce masculină, și ambele femei se întoarseră spre Max Heston, producătorul executiv al tuturor emisiunilor realizate de Kitty.

Înalt și subțire, purta un costum albastru, impecabil croit, și o cămașă roz; chipul lui, proaspăt bărbierit, era la fel de frumos ca de obicei. Bărbatul ăsta nu îmbătrânea deloc, se gândi Kitty, în timp ce Max îi zâmbea larg; arăta la fel ca în urmă cu peste treizeci de ani, atunci